

Vài chuyện ở bệnh viện và một chuyện phim ảnh hay cát bụi làm sao mà biết mỉm cười?

Khoa Lão toàn người già. Thú vui duy nhất trong lúc ngắm tường bệnh viện có lẽ là nghe lỏm các cụ buôn chuyện. Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, ngoài cái sự chán nản bệnh tật, những cơn ho thất ruột, những tiếng thở khò khè, những tiếng rên âm ỉ thì âu vào viện cũng là cơ hội nghe thêm nhiều cảnh trên đời.

Có một bà cụ trông thật là phúc hậu, bán dưa cà ở Bạch Mai thì phải. Nửa đêm, bà cứ hay ngồi trên giường lẩm nhẩm với đứa cháu rể: Đây là đâu? Tại sao bà lại ở đây? Cho bà về với ông đi... Nghe thằng cháu kể thì hình như ông chồng đối xử với bà ấy rất là tệ. Ấy thế mà lúc nào cũng đòi về với ông, “cho bà tiền đi xe buýt về với ông.” Nụ cười hiền lành lắm mà cứ thấy ngáy thơ, mong manh gì đâu...

Lại có một bà tóc xoăn, nằm một mình, chẳng thấy ai chăm nom gì sất. Hóa ra bà này ở gần nhà mình. Con cái vào Nam ra Bắc, đi Tây đi Tàu gì đó mà để mẹ vào viện cũng thui thui như không có người thân. Kể cũng ngộ, chẳng nhẽ họ không định báo hiếu với người sống mà lại đợi khóc cho hạt bụi nào chẳng?

Ngồi trong phòng cấp cứu của viện Lao phổi (nghe cái tên đã thấy khó thở) mới thấy người ta đã vào đến đây rồi thì... khó mà thở lâu thêm được. Rảnh mà đếm thì một ngày cũng 2-3 bận kíp trực rầm rập chạy vào, kéo theo một lô máy móc, rồi giật giật mấy cái, lắc đầu, xem đồng hồ, kéo giường ra.

Sách vở bảo cuộc sống ngắn ngủi. Theo đơn vị thời gian thì sống chết ở đây chỉ cách nhau tầm 1 – 2 giây, còn tính theo khoảng cách địa lý thì cũng chỉ vài ba viên gạch lát sàn.

Có bạn 24 tuổi, vợ con còn nheo nhóc. Vậy mà vừa kéo giường vào đầu giờ chiều, tối bác sĩ đã trả về.

Có em gái mới học cấp 3, ở tận Bắc Ninh. Cả lớp thuê ô tô ra thăm, có cả bạn người yêu nữa, đến cầm tay xoa má. Tình yêu tuổi học trò chắc là gà bông thơ mộng lắm đây.

Có bạn trai bị bệnh gì đó mà nằm không nổi, cả đêm cứ ho hoai, ngủ phải cúi gục đầu xuống gối. Ngồi vậy suốt ngày đêm, khổ cả ông bố đến trông nom.

Tuổi trẻ phơi phới mà đã nằm bẹp một chỗ, chẳng cần biết bị bệnh gì, chỉ nhìn thôi đã thấy tội nghiệp gì đâu...

Phim Hàn Xèng dài đằng đẳng mà mẹ xem đi xem lại tới ba bốn bận kể thế này:

Có một cô rất xấu tính, nói chung là phe ác. Và một cô khác, tất nhiên, thuộc phe thiện. Hai cô lúc đầu là bạn tốt ời là tốt. Xong rồi cô Ác thì ác ời là ác, còn cô Tốt thì ngu ời là ngu. Dần dần hai cô đâm ra ghét nhau ời là ghét...

Cuối phim, cô Ác bị bệnh rất chi là hiểm nghèo, rồi chết. Trước lúc chết cô Ác cũng hối hận ghê lắm, bảo rằng ước gì đã không... ác như thế, ân hận lắm nhưng muộn mất rồi. Còn cô Tốt thì bảo đại loại là Ác ơi, sao Ác lại chết, Ác phải tiếp tục sống mà... ác với mình chứ, mình thật tiếc khoảng thời gian trước đây đã trả thù Ác thế này thế kia, giá mà Ác không bệnh như vậy thì mình đã thế kia thế nọ, dù Ác rất là Ác nhưng mình thật lòng không ghét Ác đâu... Ấy đừng, mặc cho cả thiên hạ tốt xấu đều khóc thương thì ông đạo diễn vẫn cho cô Ác chết ngum cù đeo rồi. Vài lời đường mật kia chẳng giúp cổ đội mồ sống dậy được.

*"Nếu có yêu tôi thì hãy yêu tôi bây giờ
Đừng để ngày mai đến lúc tôi xa người
Đừng để ngày mai đến khi tôi phải ra đi
Ôi muộn làm sao nói lời tạ ơn."*

*Nếu có bao dung thì hãy bao dung bây giờ
Đừng để ngày mai đến lúc tôi xa đời
Đừng để ngày mai đến khi tôi thành mây khói
Cát bụi làm sao mà biết mỉm cười..."*

Hôm nọ mới nghe Khánh Ly hát vậy. Nghĩ đâu đâu đâm ra lại thấy ngùi ngùi. Viết cho vui mà viết xong cũng chưa thấy vui gì sất.